

Varázspálca

Számos mesében előforduló szimbólum, amely a bűvészeknek is fő szerszáma. Sokan álmodoztak az emberi történelem során olyan eszközökről, tudásról, képességekről, amelyekkel vágyaik, akaratuk alá hajthatják a világot maguk dicsőségére. A szabadabb fantáziájú emberek álma ez, akiknek kevés a pénz és a hatalom, mert még annál is többet akarnak elérni, mint azok tudnak adni.

Az alkimisták igen komoly tudást és munkát halmoztak fel, amelyek melléktermékeit a tudomány és az alázatosabb, kevésbé nagyratörő emberek is jó hasznát látták, ők azonban nem jutottak sokra. Keresték az eszközt, a módszert, a mesterkulcsot, amivel mindent elnyerhetnek, kevesebbel nem érték be, pedig jobban jártak volna.

Szeretnénk mi is varázspálcát? Volt már úgy életünkben, vagy láttunk már olyat, hogy az egyszerűbb eszközökkel, a pénzzel és a hatalommal is igen rosszul lehet gazdálkodni? Elsősorban nem is arra hivatkoznék, hogy visszaélni lehet velük, mert pénz és hatalom nélkül is sok ostobaságot és gonoszságot lehet elkövetni mások és magunk kárára. Hanem mikor a legnagyobb árat az erőforrás tulajdonosa fizeti, mert ő bánja majd legjobban, hogy nem tudja használni azt, amit kapott.

Láttunk tragikus érettségi ajándék autókat vagy kölcsönadott motort, sportkocsit. A fegyvernek hordozása is avatatlan kezekben sokkal nagyobb veszélyt jelent, mint biztonságot. Általában az emberiségről is elmondható, hogy felkészületlen és alkalmatlan azoknak a tudásoknak, javaknak, erőforrásoknak a birtoklására, amelyekkel találékonyan teszi tönkre magát, környezetét, jövőjét. Méltatlanok vagyunk a kapott világra, ezért hozzánk méltóvá romboljuk le.

Alkalmatlanok vagyunk. Nem buták, képzetlenek, hanem alkalmatlanok, mert a kapott, öröklött, szerzett erőforrásainkat méltatlan dolgokra, igen gyakran a legméltatlanabbra, magunk dicsőségére próbáljuk használni, miközben érdemtelenül birtokolunk mindent, amit. A kevélyek sorsa pedig a kudarc és a szegény, mert a világ így van berendezve. Nem erkölcsi, nem hitbéli, hanem valóságos, gyakorlati törvényszerűség. Alkalmatlanságunk legfőbb forrása kevélységünk. Tapasztalatom szerint az alázatos emberek képesek a legtöbbet tanulni és felnőni a legnagyobb feladatokhoz, a legsúlyosabb tudásokhoz és erőforrásokhoz. Az ő kezükben azok nem válnak fegyverré és nem keserítik meg a világot maguk körül.

Ne adj nekem nagyobb tudást, hatalmat, pénzt, mint amit jóra vagyok képes fordítani! Vedd el tőlem mindazt, amire nem vagyok felkészült tudásban, jellemben, erőben, hitben! Fordult meg már ilyen a fejünkben, mikor a kezünkben valami a visszájára sült el?

Ugyanakkor, el tudunk képzelni olyan erőforrást, amely hatalmas, mégis természeténél fogva biztonságban tart minket? Mit kezdenénk egy atombombával? Megberhelnénk, hogy telefont tudjunk tölteni róla vagy a villanyautónkat?

Isten, mint varázspálca felmerülhet? Márpedig sokszor gondolunk rá úgy, mint egy varázsszerre, amit megsuhogtatunk, meg rebegünk valami titkos ígét és teljesül kívánságunk. Nem mindig adatik meg, de mint egy „biztonsági” varázspálca szolgálhat valóban minket. Minden más eszköznél, tudásnál és hatalomnál, vagyonnál nagyobb erőforrás és egyben biztonságosabb. Mondhatnánk csúnya szóval azt is, hogy hülyebiztos, szebben, hogy felhasználóbarát. Milyen erőforrás lehet, amelyhez méltatlanul és felkészületlenül is hozzáférhetünk, mert szolgálni akar? Óriási szerencsénkre azonban nem kényünk kedve szerint szolgál, hanem, amiként nekünk a legjobb és felkészít minket saját Magára. A

hozzáférés kulcsa, ha beismerjük, Ő jobban tudja, mire van szükségünk, mint mi. Ez az a varázspálca, amely nem azt adja, amit kérünk, követelünk, hanem, amire rá vagyunk szorulva. Érdemes másutt keresgélni varázspálcát?

Templomlépcső, 2022. június